

[Forsvarsministeren]

Regeringen mener, at atomvåbenlagrene bør reduceres mest muligt, men at omfanget af reduktionerne og de resterende våbens fortsatte effektivitet må bestemmes under hensyn til den konventionelle balance. Regeringen finder, at det er den skæve balance i de konventionelle styrker, der er det militære og sikkerhedspolitiske problem i Øst-Vestforholdet. Det er her, tyngden i vor indsats må lægges. Allerede af den grund tillægger vi forhandlingerne i Wien om en konventionel stabilitet den allerstørste vægt. Vi tror, at det er et synspunkt, som et stort flertal af dette tings medlemmer er enige om.

Forhandling

Jens Thoft (SF):

Det var jo overordentlig indholdsrigt, hvad vi fik oplyst.

Ministeren syntes først, at tidspunktet for debatten er dårligt. Jeg har aldrig nogen sinde oplevet en minister, der har syntes, at de sikkerhedspolitiske debatter, SF har rejst, blev rejst på det rigtige tidspunkt eller på det rigtige grundlag, og det beroliger mig da, at ministeren heller ikke her skuffer.

Jeg har nu forstået, at det er den konventionelle ubalance, som er årsagen til alle problemerne. Men hvis ministeren har lyttet lidt til sin forgænger, og hvis ministeren har lyttet lidt til udenrigsministeren, vil han vide, at det egentlige problem ikke er den konventionelle ubalance, nej, det egentlige problem har været den atomare ubalance.

Så sent som den 6. maj 1987 sagde tidligere forsvarsminister Hans Engell, at et af problemerne jo er den massive atomare overvægt, som Sovjetunionen har i Europa. Han nævnte, at NATO kun havde 163 Lanceraketter, og så var han endda så venlig at tælle 44 franske med, det bliver i alt 207, forklarede ministeren, medens Warszawapagten havde raketter af typen Frog og Scud på i alt 1.082. Og hvis man talte spræghovederne med, var antallet endnu mere skævt i Warszawapagtens favør. Ministeren nævnte også, at de atomare artillerigranater androg ca. 3.000 på NATO-siden og ca. 4.000 på Warszawasiden. Og dér fik vi altså at vide, at det var det, der var problemet.

Hvis vi tager Forsvarets Oplysnings- & Velfærdstjenestes seneste dokumentation, vil vi se, at man ikke kan tælle på samme måde som for-

svarsministeren. Det er jo altid hyggeligt at sætte sig ned som revisor og sammenligne tallene. Jeg kan se, at der er forsvundet 75 Lanceraketter siden maj måned, og spekulerer så på, hvor de er blevet af.

Men det korte af det lange er, at også den seneste styrkesammenligning fra Forsvarets Oplysnings- & Velfærdstjeneste – som viser over 1.000 Frog og Scud og kun 88 Lanceraketter, og som viser et antal af 3.800 artillerigranater mod kun 1.200 i vestlig favør – bekræfter, at en nul-nul-løsning, en tredje nulløsning, vil sikre en større nedrustning på den sovjetiske side end på NATO-siden.

Det synes jeg er gode skridt i den rigtige retning, men når det nu har været den atomare ubalance, der har været humlen i de mange debatter, vi har haft i 1984, 1985, 1986 og 1987, forekommer det overordentlig overraskende, at det egentlige problem nu ikke længere er den atomare balance; nej, nu har man fundet et andet hår i suppen, nu er det den konventionelle ubalance. Som om forsvarsministeren ikke kendte – og det mener jeg da i øvrigt også har været en indgående del af forsvarsministerens argumentation i mange andre forhold – den ufrihed, der er i Østeuropa. Som om ministeren ikke vidste, at en væsentlig del af de sovjetiske styrker har en gendarmerifunktion i Østeuropa, og at man derfor ikke umiddelbart kan forvente, at de vil blive sat ind i et massivt frontalangreb mod Vesteuropa.

Ministeren kom også ind på Montebellobeslutningen, og nu har vi jo trukket Montebellobeslutningen rundt i manegen mange gange, og min kollega Keld Albrechtsen fra VS har jo dygtigt og effektivt dokumenteret, at tidligere forsvarsminister Hans Engell omgik sandheden overordentlig lemfældigt, da han oplyste, at Montebellobeslutningen var en beslutning, som entydigt handlede om, at man skulle tilbagetrække et antal forældede atomvåben på ca. 1.400.

Det er jo sådan, at den amerikanske forsvarsminister, Carlucci, direkte henviser til Montebellobeslutningen for nylig og siger: Hvis ikke den bliver ført endeligt ud i livet, vil vi true med tilbagetrækning af amerikanske forstærkninger. Jamen det er da en underlig beslutning, når de danske repræsentanter, der har været til stede, har opfattet det som alt andet end en beslutning, mens derimod de, der har lyttet til debat-